Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У 8684/16
05.12.2018. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Зоране Брајовић и Мире Стевић Капус, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа пуномоћник Слађана Купрес адвокат из Новог Сада, Браће Рибникар бр. 5, поднетој против Републичког фонда за здравствено осигурање, Београд, ради поништаја решења туженог 01/6 број: 180.5-3/16 од 15.04.2016. године, у правној ствари признавања накнаде трошкова лечења у иностранству, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.12.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Републичког фонда за здравствено осигурање-Комисије за коришћење здравствене заштите у иностранству и упућивање н лечење у иностранство 02/8 број 180.3-73/16 од 04.03.2016. године, којим је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова лечења у иностранству из средстава обавезног здравственог осигурања као неоснован.

Тужбом, поднетом овом суду дана 03.06.2016. године, пуномоћник тужиоца оспорава законитост решења туженог органа из свих законских разлога. Наводи хронолошки ток лечења и примењене терапије истичући да је на основу Конзилијума Клинике за ендокринологију Клиничког центра Србије који је предложио наставак лечења у иностранству а које није доступно у Србији, тужилоац поднео захтев за коришћење здравствене заштите у иностранству. Сматра да првостепени орган није правилно применио одредбе члана 5. Правилника о условима и начину упућивања осигураних лица на лечење у иностранству и да је тужилац због протека времена између две терапије (период од 8 месеци) био принуђен да терапију прими у иностранству и да трошкове терапије и превоза сам у потпуности сноси. Истиче да је

терапију ПРРТ примио дана 19.06.2012. године у Универзитетском клиничком центру у ... који је платио својим средствима у износу од 4.084,42 еура. Предлажи да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и обавеже туженог да му надокнади штету у у износу од 4.084,42 еура са законском затезном каматом од момента доношења пресуде па све до коначне исплате.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списа предмета произлази да је тужилац дана 08.02.2016. године поднео првостепеном органу захтев за накнаду трошкова лечења у иностранству из средстава обавезног здравственог осигурања уз који је поднео медицински извештај Клинике за ендокринологију, дијабетес и болести метаболизма, КЦ Србије од 21.02.2012. године, отпусну листу иностране здравствене установе Univerzitetni klinički centar Ljubljana, Slovenija бр. 0290203049 од 06.07.2012. године на износ од 4084,42 евра и прилог рачуну иностране здравствене установе Univerzitetni klinički centar Ljubljana, Slovenija на износ од 4084,42 евра. У захтеву тужилац истиче да је лечење на које се захтев односи обављено у иностраној здравственој установи Univerzitetni klinički centar Ljubljana, Slovenija, и да је трошкове лечења сам сносио. Поступајући по предметном захтеву првостепени орган је исти одбио, с позивом на члан 4. став 1. Правилника о условима и начину упућивања осигураних лица на лечење у иностранству (“Сл.гласник РС” бр. 44/07...113/14) јер тужилац претходно није исходовао решење Комисије за коришћење здравствене заштите у иностранству и упућивање на лечење у иностранство (што је предуслов за признавање права на трошкове лечења). Одлучујући по жалби, тужени орган је исту одбио, с позивом на члан 230. став 1. ЗУП-а и уз образложење да се тужилац пре пута није ни обратио Републичком фонду за са захтевом за упућивање на предметно лечење, што је супротно члану 4. став 1. наведеног Правилника.

Одредбама чланова 62 до 72. Закона о здравственом осигурању (“Сл. гласник РС” бр. 107/05...126/14) утврђен је начин коришћења здравствене заштите осигураних лица у иностранству.

Чланом 4. став 1. Правилника о условима и начину упућивања осигураних лица на лечење у иностранству је прописано да осигурано лице које је лечено у иностраној здравственој установи, а које није упућено на лечење у складу са овим правилником нема право на накнаду трошкове лечења из средстава обавезног здравственог осигурања.

Полазећи од наведеног, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, будући да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, правилно утврђено да тужилац уз захтев за признавање трошкова лечења нема доказ да је од стране надлежног органа упућен на лечење у иностранству и да је самоиницијативно обавио лечење у иностранству .

Цењен су навод тужбе, па суд налази да исти нису основани, јер је предмет овог поступка одлучивање о захтеву тужиоца за накнаду трошкова лечења у иностранству а не о захтеву тужиоца за упућивање на лечење у иностранству. Суд је имао у виду да је тужилац дана 21.05.2012. године поднео првостепеном органу захтев за упућивање на лечење у иностранству о којем захтеву је негативно одлучено решењем првостепеног органа од 03.09.2014. године које је потврђено решењем другостепеног органа број: 01/6 број 59.2-16 /12 од 11.12.2014. године, против кога тужилац није покренуо управни спор. Како уз захтев за признавање трошкова лечења од 08.02.2016. године тужилац није приложио доказ да је претходно упућен на лечење у иностранству од стране надлежног органа, то је овај суд нашао да је оспорено решење правилно и на закону засновано, из којих разлога није решавао у спору пуне јурисдикције, јер је претпоставка за такво решавање претходна оцена суда да оспорено решење треба поништити, а што овде није случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 05.12.2018. године, III-8 У 8684/16

Записничар
Снежана Бјелановић,с.р.

Председник већа - судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР/ИО